

Prins Sirius

Eens... leefde er in een land niet zo heel ver hiervandaan een nobele Prins in een groot kasteel.

Prins Sirius was zijn naam. Het kasteel was véle jaren geleden opgetrokken door de vader van de Prins : Koning Aharus.

Op een dag stierf de Koning. Prins Sirius, als enige overblijvende van het koninklijke geslacht, was erfgenaam. Zijn domein was gelegen temidden van uitgestrekte bossen, kleine kabbelende beekjes en weidse velden bovenop een groene heuvel. Een pad, juist breed genoeg om een paardenkar of koets te kunnen doorlaten, kronkelde van de poorten van de grote kasteeltuin naar het land dat aan de voet van de berg lag. En dit land geleeek heel sterk op een groot dorp.

De dorpsbewoners, die een vriendelijk contact met de Prins onderhielden, hadden verwacht dat Prins Sirius zichzelf tot Koning zou uitroepen na de dood van zijn vader, Koning Aharus. Het was bovendien de gewoonte, in die tijd, dat de dorpsbewoners feestvierden om de nieuwe Koning te onthalen, drie dagen

7

Uit: Ch. Beerlandt, *De Twaalf Poorten van Prins Sirius*

ISBN 97890-75849-12-7 © 2009 Christiane Beerlandt en Beerlandt Publications bvba

Deze tekst is enkel bestemd voor uw persoonlijk gebruik.

Alle rechten voorbehouden. Deze tekst mag niet worden verveelvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

na het afscheid van hun oude Koning. Het was voorzien dat verre verwanten van overzee aanwezig zouden zijn op het Kroningsfeest.

Die dag was het ganze dorp dan ook in opperste feeststemming ; de bewoners hadden met zorg en verbeelding de prachtigste versieringen aangebracht. Niets was hen te veel geweest om Prins Sirius als Koning in te huldigen. Vlag en wimpel, bloemen en vlinders... het zong en danste al wat je vandaag in het dorp tegenkwam ! Kinderen oefenden hun zang voor het kroningslied en de kok trof zijn voorbereidingen om, in opdracht van de Prins, het ganze land een feestelijke maaltijd te kunnen voorzetten.

Maar...

Groot was de verbazing van de dorpsbewoners toen zij plotseling een heraut te paard met spoed de dorpspoorten zagen binnendraven. Luid bazuinde hij langs de straten dat het Kroningsfeest niet door kon gaan... ! Prins Sirius zou zich niet tot Koning laten kronen... Dit was een beslissing van de Prins zelf !

Waarom niet ? Wat had dit te betekenen... ?

De dorpsbewoners begrepen er niets van. Her en der werd gepraat, verzonnen en gegist welke de redenen wel mochten zijn dat het Kroningsfeest van hun Prins niet door kon gaan... ?

Een algemene verwarring heerste in het dorp.

De kinderen staakten hun gezang, de kok hield op met zijn voorbereidingen en vele bewoners daalden haastig van hun laddertjes, waarop zij reeds de ganze dag balanceerden om straten, bomen en lantaarnpalen te versieren, af.

Wat was er met de Prins gebeurd ?

Prins Sirius zat bedroefd in zijn zetel. Het was de tweede dag na het afscheid van zijn vader, Koning Aharus. Hij staarde door de hoge ramen van zijn

8

Uit: Ch. Beerlandt, *De Twaalf Poorten van Prins Sirius*

ISBN 97890-75849-12-7 © 2009 Christiane Beerlandt en Beerlandt Publications bvba

Deze tekst is enkel bestemd voor uw persoonlijk gebruik.

Alle rechten voorbehouden. Deze tekst mag niet worden verveelvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

spiegelzaal naar buiten, zonder het minste gevoel van vreugde. Het leek wel of hij zich verveelde, of alle leven uit hem weggetrokken was. Neen, de Prins zag er helemaal niet gelukkig uit !

Hij zuchtte eens diep... Hij was gezond en sterk... woonde in een prachtig kasteel middenin een wondermooie natuur waar allerlei soorten dieren en bloemen kleur gaven aan het groene landschap. Prins Sirius was een geliefd persoon onder de dorpsbewoners... en toch voelde hij zich eenzaam, verdrietig, verveeld, lusteloos, ongelukkig.

- “Wat is dat... gelukkig-zijn ? Waarom leef ik ? Wat is de zin van mijn leven ?”, stelde hij zich in vraag. Alhoewel niemand dit aan zijn gelaat, noch aan zijn houding kon merken, vermits de Prins steeds vriendelijk en hoffelijk met de dorpsbewoners omging, voelde hij zich innerlijk ontevreden.

De derde dag gebeurde er echter iets bijzonders...

Die nacht had Prins Sirius een vreemde droom. Een droom die het begin betekende van datgene wat zijn h ele leven zou gaan veranderen.

Het was omstreeks middernacht -Prins Sirius lag in een diepe slaap- toen plotseling een Blauwe Fee in zijn droom verscheen. Het leek wel  cht ! De Fee straalde met kracht wit-blauwe tinten uit, als de stralen van een vreemdsoortige zon... Prins Sirius schrok vreselijk, wist niet langer of hij nu sliep of wakker was en zat plotseling, wat stijf, rechtop in zijn bed, maar de Blauwe Fee sprak :

- “Wees niet bang, mijn Prins, ik ben de goede Fee Isidora. Ik breng je een belangrijke boodschap. Ik zal je helpen. Jij kan een gelukkig mens worden... stralend gelukkig ! Maar dan zal jij een andere Weg moeten afleggen dan deze die je vader heeft bewandeld.

Het enige wat je hiervoor moet doen... is nu  lles achter je laten en je voor onbepaalde tijd op Pad begeven. Je zal de Weg van de Twaalf Poorten afleggen en wanneer je hierin volledig slaagt, zal het ware Geluk je beloning zijn !”

Prins Sirius keek met wijdopengesperde ogen naar de heerlijke lichtkleuren van de Blauwe Fee. Er leken twee engelenvleugels aan haar schouders te zijn, maar

9

Uit: Ch. Beerlandt, *De Twaalf Poorten van Prins Sirius*

ISBN 97890-75849-12-7   2009 Christiane Beerlandt en Beerlandt Publications bvba

Deze tekst is enkel bestemd voor uw persoonlijk gebruik.

Alle rechten voorbehouden. Deze tekst mag niet worden verveelvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

de Prins zag het niet duidelijk. Haar beeld leek bij hem een geluksgevoel wakker te maken...

Terwijl ze vrolijk in haar dikke handjes klapte, lachten haar krachtige ogen hem geruststellend toe. Het wezen leek hem één en al liefde te zijn.

- “Je hoeft niet zo te staren, beste Prins,” sprak de Fee, “ik zit eigenlijk IN jou... ik ben de allermooiste engelenkern die in jou leeft... maar ik toon me nu aan jou, opdat je zou weten dat ik er bèn. Ik ben jij en jij bent ik... alleen ben je vergeten dat in jou die gelukkige, allermooiste engelenkern woont. En om voor eeuwig en altijd dit Geluk te kunnen voelen, zal je eerst de Weg doorheen de Twaalf Poorten moeten bewandelen...”

De Prins luisterde aandachtig... ; de Blauwe Fee vervolgde :

- “Weet, beste Prins... dat jij, zolang je ongelukkig bent... geen goede Koning kan zijn ! Daarom kan het Kroningsfeest vandaag niet plaatsvinden. Jij hebt eerst nog een weg af te leggen... Pas wanneer je het Geluk in jezelf zal hebben gevonden en bestendigd zal je als een waardig Koning van het land kunnen zetelen.”

De Prins voelde dat het waar was wat hij hoorde. En hij wist dat hij gevolg moest geven aan deze oproep.

Hij wist dat deze stem hem de weg toonde die hij moest gaan. Hij had begrepen dat deze stem eigenlijk heel diep in hem woonde... En hij voelde hoe deze ontmoeting bij hem, voor het eerst, een vleugje puur geluk had binnengebracht, alsof de wind hem net de allerheerlijkst ruikende bosbloemen van alle wouden ter wereld door het open raam had toegegooid...

Prins Sirius had begrepen. Hij besloot op Pad te gaan en alles achter zich te laten.

★ ★ ★

In der haast riep hij de heraut bij zich om deze in het land melding te laten maken van het grote nieuws.

Weldra galmde het luid in de straten, over velden en bossen :

- “Het Kroningsfeest kan niet doorgaan... ! Prins Sirius vertrekt !”

Verbijsterd reageerden de dorpsbewoners...

- “Naar waar ? Voor hoe lang ?”

Dat wist niemand... De Prins kon het hen ook niet uitleggen. Niet-begrijpend, gelaten, wat ontgoocheld, namen ze afscheid van hun geliefde Prins.

Hij sprak hen kort toe en beloofde hen het mooiste dat op aarde te vinden was als geschenk mee te brengen. Enkelen smeekten hem te blijven en trokken hem aan zijn arm. Maar de Prins zei dat hij voelde te moeten gaan... en dat het voor ieders welzijn was... Toen lieten ze hem los.

En zo liet Prins Sirius alles en iedereen achter zich. Hij vertrok te voet, met slechts een kleine knapzak over zijn schouder. De dorpsbewoners wuifden hem uit met grote bontgekleurde doeken...